

Arrest

nr. 114 204 van 21 november 2013
in de zaak X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent 25 jaar geleden geboren in het dorp Kuz Byar in het district Rodat van de provincie Nangarhar. Met de komst van de Taliban verhuisde uw familie naar Pakistan. Zeven tot negen jaar geleden, toen u zo'n zeventien à achttien jaar oud was, keerden jullie naar Afghanistan terug. Jullie vestigden zich opnieuw in Kuz Byar. U volgde enkel Koranlessen en werkte als kleermaker. Na jullie terugkeer uit Pakistan begon uw vader te werken als chauffeur voor het Afghaans en Amerikaans leger. Omwille van dit werk werd hij door de Taliban bedreigd. Uw vader lachte de bedreigingen echter weg. In de twaalfde maand van 1389 (februari 2011) kwam uw vader om het leven bij een bomexplosie. U werd omwille van het werk van uw vader eveneens van spionage verdacht. De Taliban vroeg u om u te presenteren waarop u naar het huis

van uw oom in Chaparhar vluchtte. Drie maanden dook u onder bij uw oom tot hij uw reis naar Europa geregeld had. U nam met behulp van een smokkelaar het vliegtuig in Peshawar om uiteindelijk op 14 september 2011 in België aan te komen, waar u zich de volgende dag vluchteling verklaarde. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u twee taskara's, twee verklaringen, een medisch verslag, een dreigbrief en zes enveloppen neer.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u eigenaar bent van een Pakistaans paspoort, dat u een visum heeft aangevraagd voor het Verenigd Koninkrijk en dat uw werkelijke identiteit de volgende is: K.(...) A.(...), geboren op 24/12/1985 in de Pakistaanse stad Peshawar. In het kader van uw asielaanvraag in België verklaarde u echter S.(...) I.(...) te heten, geboren te zijn op 01/01/1997 te Kuz Byar in het district Rodat van de provincie Nangarhar en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Deze verklaringen zijn manifest tegenstrijdig met de gegevens verkregen van het UKBA.

U beweert dat het paspoort waarvan sprake u werd voorzien door een smokkelaar, doch uw verklaringen hieromtrent kunnen allerm minst overtuigen. Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u bijvoorbeeld dat u nooit een paspoort bezat al werd u op uw reis naar Europa "iets dat op een paspoort leek" gegeven. Welke naam er in dat paspoort stond of van welk land dat paspoort afkomstig was, kon u niet zeggen. U wist enkel dat uw foto erin stond, verder niets. Van een visum voor het Verenigd Koninkrijk wist u niets af, zo stelde u (CGVS 25/1/2013 p.4,5,9). Ook uw verklaringen over uw reisweg tijdens het eerste gehoor komen allerm minst aannemelijk over. U zou in Peshawar het vliegtuig hebben genomen tot Griekenland. Van Griekenland ging u naar Italië om vervolgens naar Turkije te gaan. Vanuit Turkije reisde u naar België, zo vertelt u. Ook beweert u dat u nooit in het Verenigd Koninkrijk was. Als u gevraagd wordt of u de toestemming geeft om uw vingerafdrukken na te gaan in de databank van het UK Border Agency past u uw relaas over de door u gebruikte route aan. U verklaart zich nu onwetend over uw reisroute. U stelt nu dat u niet weet waar u naartoe werd gebracht en dat u op die onbekende plaats drie maanden vast werd gehouden door de smokkelaar (CGVS 25/1/2013 p.4).

Aan het begin van het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal houdt u vol dat u niet op de hoogte bent van enkele cruciale aspecten van uw reis tot België. U stelt andermaal dat u de bestemming van het vliegtuig dat u nam in Peshawar u onbekend is, terwijl in Peshawar nochtans uw moedertaal gesproken wordt. Ook verklaart u andermaal dat u over het paspoort dat u in handen had enkel weet dat het uw foto erin bevatte. Of er een visum in het paspoort stond, kan u niet zeggen en ook bevestigt u dat de naam waaronder u reisde niet kent (CGVS 26/4/2013 p.2,3). Het is allerm minst geloofwaardig dat u, een volwassen man, dermate onwetend bent over de gevolgde reisroute en de wijze waarop deze werd afgelegd. Het lijkt er dan ook op dat u essentiële aspecten over uw reisweg en uw identiteit tracht te verhullen.

Voorts kunnen ook uw verklaringen over de visa-aanvragen geenszins overtuigen. U beweert eerst dat slechts in België en in de u onbekende luchthaven uw vingerafdrukken voor het eerst afgenomen werden. Als u ermee geconfronteerd wordt dat u volgens de informatie die het Commissariaat-generaal verkreeg al tweemaal eerder uw vingerafdrukken gaf, ontkent u dit volledig. Slechts als u verschillende malen met de informatie van het UKBA geconfronteerd wordt, geeft u toe dat uw vingerafdrukken reeds eerder afgenomen werden. U vertelt dat u door de smokkelaar naar een u onbekende plaats gebracht werd waar zijn eigen mannen uw vingerafdrukken namen. Dit is uiteraard zeer ongeloofwaardig. Bovendien kan u hier verder niets over vertellen. Noch waar u heen gebracht werd noch wat de smokkelaar aan de hand van uw vingerafdrukken zou regelen, weet u te zeggen. U weet evenmin te vertellen hoeveel tijd voor uw vertrek uit Pakistan dit gebeurde of hoe vaak u uw vingerafdrukken gaf voor u in de u onbekende luchthaven aankwam (CGVS 26/4/2013 p.4).

In het licht van de informatie van de UKBA kan niet volhouden worden dat u over essentiële aspecten van uw reisweg en de wijze waarop u naar Europa reisde onwetend bent. Gezien u

daarenboven meermaals verklaringen aflegt die intern of aan de informatie van de UKBA tegenstrijdig zijn, kan er enkel besloten worden dat u getracht heeft de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Niet alleen heeft u gepoogd de wijze waarop u naar Europa reisde te verhullen, ook moet er geconcludeerd worden dat u valse verklaringen heeft afgelegd over uw identiteit en zelfs over uw nationaliteit. U was immers in het bezit Pakistaans paspoort, dat door de Britse ambassade in Pakistan als authentiek werd bestempeld en waarover u ruimschoots ontoereikende verklaringen aflegt. Bovendien blijkt het enige identiteitsdocument dat u daartegen inbrengt van twijfelachtige oorsprong te zijn aangezien de datum van uitgifte dateert van na uw vertrek naar Europa, waardoor er ernstig aan de authenticiteit van het stuk dient getwijfeld te worden (CGVS 25/1/2013 p.3).

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door waarheidsgetrouw verklaringen af te leggen omtrent alle aspecten van zijn identiteit en asielrelaas. Dat u naliel dit te doen haalt uw algehele geloofwaardigheid onderuit.

Ten overvloede en in zoverre nog nodig, kan opgemerkt worden dat zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan uw Afghaanse nationaliteit, quod non, er op basis van de aangebrachte asielmotieven geen geloof kan worden gehecht dat aan uw nood aan internationale bescherming.

Allereerst dient er opgemerkt te worden dat u de oorzaak van de door u gevreesde vervolging vanwege de Taliban, namelijk de tewerkstelling van uw vader, niet geloofwaardig weet voor te stellen. U vertelt dat uw vader zes jaar voor het Amerikaanse en Afghaanse leger werkte als chauffeur. Als de soldaten een inval deden ging uw vader mee als chauffeur, zo zegt u (CGVS 25/1/2013 p.5,6). Het is echter allerm minst geloofwaardig dat het Amerikaanse en het Afghaanse leger bij een operatie beroep doen op een meer dan zestig jaar oude burger zonder gevechtservaring. U reageert op deze opmerking door mee te delen dat uw vader wel degelijk een training genoot. Over deze training kan u echter niets vertellen (CGVS 25/1/2013 p.6). Niet alleen schetst u een onwerkelijke situatie, ook blijkt u zo goed als onwetend over het werk van uw vader. Zo vertelt u dat uw vader gestationeerd was in het legerkamp in Jalalabad, maar kan u niet verduidelijken waar dat kamp gelegen is (CGVS 25/1/2013 p.6). Waar uw vader de troepen heen reed, weet u evenmin (CGVS 25/1/2013 p.5). Als u gevraagd wordt details of anekdotes van het werk van uw vader te geven, blijkt u er niet toe in staat (CGVS 25/1/2013 p.6). Ook beweert u op het Commissariaat-generaal dat u nooit met uw vader mee naar zijn werk ging. Deze uitspraak gaat volledig in tegen uw verklaring genoteerd door de Dienst Vreemdelingenzaken waar u verklaarde: "soms ging ik met mijn vader mee naar zijn werk". Deze flagrante tegenstrijdigheid tracht u te verklaren door uw bewering bij de Dienst Vreemdelingenzaken bij te stellen. U zou niet gezegd hebben dat u met hem mee naar zijn werk ging maar wel dat u met uw vader naar het districtshuis ging (CGVS 25/1/2013 p.8; CGVS Vragenlijst p.3). Aangezien uw verklaring ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken niet mis te verstaan is, kan uw verklaring geenszins overtuigen. Dat u er niet in slaagt het werk van uw vader aannemelijk te maken, ondergraaft sterk het geloof in uw asielmotieven, daar u beweert dat het werk van uw vader aan de grondslag van uw voorgehouden problemen ligt (CGVS 25/1/2013 p.5).

Daarnaast kan er ook geen geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die er uit uw vaders tewerkstelling voortvloeiden. Zo beweert u dat uw vader dreigtelefoontjes en dreigbrieven kreeg van de Taliban maar dat hij ze als een grap beschouwde en weggooide. U weet echter niet waarom uw vader de bedreigingen niet serieus nam. U bevestigt dat het gedrag van uw vader vreemd is gezien de situatie in het district Khogyani, maar een verklaring voor zijn houding kan u niet aanreiken (CGVS 25/1/2013 p.5,9,10).

Voorts dient er opgemerkt te worden dat de chronologie van uw asielrelaas tegenstrijdig is aan de gekende tijdstippen waarop uw vingerafdrukken afgenomen werden in het kader van een visumaanvraag. Uit de neergelegde documenten blijkt dat uw vader op 9/12/1389 (28 februari 2011) in het ziekenhuis werd opgenomen en een beenamputatie onderging. U verklaart dat uw vader dezelfde dag overleed (CGVS 26/4/2013 p.2). Tijdens het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal vertelt u dat u vijftien dagen na het overlijden van uw vader gevraagd werd u aan te melden bij de Taliban, waarmee uw persoonlijke problemen van start gingen. Twintig dagen na de dood van uw vader verhuisde u naar het huis van uw oom, zo zei u (CGVS 25/1/2013 p.6,7). Tijdens het tweede gehoor vertelt u dat u al zeven of acht dagen na de dood van uw vader voor het eerst problemen kreeg met de Taliban en dat u reeds tien tot elf dagen na het overlijden van uw vader bij uw oom in trok (CGVS 26/4/2013 p.2). Gedurende de drie maanden die u vervolgens in zijn huis verbleef, regelde uw oom uw reis naar Europa, zo vertelt u (CGVS 25/1/2013 p.5; CGVS 26/4/2013 p.2). Geen van twee chronologieën die u opgeeft, strookt evenwel met informatie die het Commissariaat-generaal ontving van de UK Border Agency. Daaruit blijkt dat reeds een eerste visumaanvraag op basis van uw vingerafdrukken gedaan werd op 1 maart 2011, meer dan een week voordat u voor het eerst problemen zou krijgen met de Taliban. Voor deze vaststelling kan u geen verklaring geven (CGVS

26/4/2013 p.4). Dat het door u aangebrachte asielaanvraag haaks staat op objectieve informatie haalt volledig het geloof in uw asielaanvraag onderuit.

Ten slotte dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u het niet deed omdat u hoorde dat het in België beter is (CGVS 26/4/2013 p.3). Dit is echter geen afdoende reden. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van uw nood aan bescherming.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag, waarop u uw asielmotieven steunt. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar uw land van herkomst in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Eveneens in zoverre nog nodig, dient tevens te worden opgemerkt dat, zelfs indien er geloof zou kunnen gehecht worden aan uw nationaliteit en het daaraan verbonden verblijf in het district Khogyani van de provincie Nangarhar, quod non, u het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 c) in het district Khogyani kunt vermijden door u in de stad Kabul of uw provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen. U bent immers een volwassen man, die volgens uw beweringen als kleermaker werkervaring heeft opgedaan. Uw moedertaal is het Pashtou en u bent tevens in het bezit van een facebookaccount, waarop u geregeld activiteit vertoont, hetgeen vragen doet rijzen bij uw verklaarde ongeletterdheid. Uw verklaring dat een vriend u ermee helpt, kan niet overtuigen. Deze vriend bevindt zich immers niet bij uw facebookvrienden, volgens u omdat hij zijn account afsloot. Waarom hij dat dan wel deed, weet u echter niet (CGVS 25/1/2013 p.2,4,8,9). Als enige hinderpaal voor uw hervestiging bij terugkeer naar Afghanistan in de steden Kabul of Jalalabad wijst u naar uw asielmotieven (CGVS 25/1/2013 p.9). Daar uw asielmotieven bedrieglijk zijn bevonden kan nergens uit uw verklaringen worden opgemaakt dat Kabul of Jalalabad, indien geloof zou worden gehecht aan uw nationaliteit (quod non) in uw geval niet als een volwaardig vestigingsalternatief kan beschouwd worden. Derhalve dient in casu de veiligheidssituatie in de steden Kabul en Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Wat de situatie in Kabul betreft, kan het volgende worden opgemerkt. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad

kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul of in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul of in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Niet alleen kunnen documenten slechts geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen in casu geenszins het geval is, ook kunnen valse of vervalste Afghaanse documenten gemakkelijk te gekocht worden in Afghanistan of Pakistan, zoals blijkt uit het aan het administratief dossier toegevoegd rapport.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker formuleert een aantal grieven tegen de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt het volgende. Een verplichte terugkeer naar zijn land van herkomst vormt een risico en de mogelijkheid bestaat dat hij zou worden onderworpen aan foltering en onmenselijke en vernederende omstandigheden. Verzoeker dwingen terug te keren naar zijn land van herkomst betekent om die reden een schending van artikel 3 EVRM. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt op zeer ambigue wijze dat verzoeker over een Pakistaans paspoort beschikt dat een andere identiteit vermeldt dan zijn werkelijke identiteit. Er wordt verzoeker, die nota bene ongeletterd is, verweten dat hij de administratieve nuance tussen een paspoort en andere reis- en identiteitsdocumenten niet kent en dat hij onwetend is over de authenticiteit en sommige van zijn reis- en identiteitsdocumenten. Tevens is het niet omdat het relaas van verzoeker "met enige onduidelijkheden is vervat" dat dit afbreuk doet aan de reële bedreiging door de taliban. Het is duidelijk dat het Pakistaans paspoort aan verzoeker ter beschikking is gesteld teneinde te trachten te ontkomen aan de taliban en dit doet dan ook geenszins afbreuk aan de werkelijke Afghaanse nationaliteit van verzoeker. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bekijkt de zaken door de bril van een hoogopgeleid westers individu. Verzoeker is echter ongeletterd en bijgevolg niet voldoende vertrouwd met aangelegenheden als paspoorten, reisdocumenten en visa. Men kan ook moeilijk verwachten dat verzoeker een soort van logboek van zijn reis heeft bijgehouden. Hij is immers niet op plezierreis, maar onder immense druk gevlucht vanwege de bedreiging door de taliban. Bepaalde onwetendheden en tegenstrijdigheden aangaande het professioneel structureel kader van de vader van verzoeker en aangaande de tijdsspanne van sommige gebeurtenissen zijn niet van die aard dat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zouden zijn. Het feit dat verzoeker niet onmiddellijk asiel heeft aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk kan hem niet verweten worden, aangezien dit zoals het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf stelt zou hebben plaatsgevonden vooraleer de zware problematiek met de taliban heeft aangevangen. Voor verzoeker is niet de objectieve veiligheid van het land dat van belang is. Gezien het risico voor vervolging door de taliban ruim verspreid is, kan met het objectieve veiligheids criterium van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening gehouden worden.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van

het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De Raad stelt echter vast dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat verzoeker een Pakistaans paspoort bezit, waaruit blijkt dat hij K. A. heet en geboren is op 24 december 1985, en een visum heeft aangevraagd in het Verenigd Koninkrijk. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker echter S. I. te heten, geboren te zijn in 1987 en de Afghaanse nationaliteit te bezitten (stuk 17, vragenlijst CGVS, p. 1). Bovendien verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken nooit een paspoort te hebben gehad (stuk 17, verklaring DVZ, vraag 18 en 19). Ook voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker in eerste instantie nooit een paspoort te hebben gehad (stuk 7, gehoorverslag 25/1/2013, p. 4). Pas wanneer hem gevraagd wordt welke documenten hij gebruikte voor zijn reis en of hij die documenten ooit in handen had, stelt verzoeker dat hem iets gegeven werd dat op een paspoort leek (stuk 7, gehoorverslag CGVS 25/1/2013, p. 4 en 5). Welke naam of welke nationaliteit er in dit paspoort werden gebruikt, stelt verzoeker echter niet te weten (stuk 7, gehoorverslag CGVS 25/1/2013, p. 5 en stuk 4, gehoorverslag CGVS 24/4/2013, p. 3). Ook omtrent een visum stelt verzoeker niets te weten (stuk 7, gehoorverslag CGVS 25/1/2013, p. 4, 9). Bovendien stelt verzoeker van Pakistan via Griekenland, Italië en Turkije naar België te zijn gekomen en beweert hij nooit in het Verenigd Koninkrijk te zijn geweest (stuk 7, gehoorverslag CGVS 25/1/2013, p. 4). Wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toestemming vraagt om zijn vingerafdrukken te vergelijken met de databank van het UK Border Agency stelt verzoeker daarentegen echter plots niet te weten waar hij met het vliegtuig naartoe werd gebracht en waar hij door de smokkelaar werd vastgehouden (stuk 7, gehoorverslag CGVS 25/1/2013, p. 4). Ook tijdens het tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt verzoeker vol vanuit Peshawar in Pakistan te zijn vertrokken en naar een onbekende bestemming te zijn gebracht. Het is echter geenszins aannemelijk dat verzoeker dermate onwetend is omtrent zijn reisweg en het paspoort dat hierbij werd gebruikt. Bovendien beweert verzoeker dat zijn vingerafdrukken, met uitzondering van bij zijn aankomst in België, nooit ergens anders werden genomen (stuk 4,

gehoorverslag CGVS 26/4/2013, p. 3). Zelfs wanneer het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker confronteert met het feit dat zijn vingerafdrukken werden gevonden en dat hij op twee andere gelegenheden zijn vingerafdrukken gaf, blijft verzoeker dit ontkennen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/4/2013, p. 4). Pas wanneer verzoeker geconfronteerd wordt met de informatie waaruit blijkt dat hij een Pakistaans paspoort heeft onder de naam K. A. en tweemaal een studentervisum voor het Verenigd Koninkrijk aanvraag, stelt verzoeker dat zijn vingerafdrukken op een onbekende plaats door de smokkelaar en zijn mannen werden afgenomen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/4/2013, p. 4, 5). De Raad kan echter geen geloof hechten aan deze verklaringen. Zo weet verzoeker niet waar hij heen werd gebracht om vingerafdrukken te nemen, hoewel zijn oom hem hierheen zou hebben gebracht, weet hij niet wat de smokkelaar met deze vingerafdrukken wou regelen en kan hij geenszins aangeven hoelang voor zijn vertrek dit plaatsvond (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/4/2013, p. 3, 5). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij ongeletterd is en niet voldoende vertrouwd is met aangelegenheden als paspoorten, reisdocumenten en visa, stelt de Raad dat verzoeker niet aantoont dat zijn ongeletterdheid de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Dat het volgens verzoeker duidelijk is dat het Pakistaans paspoort aan hem ter beschikking is gesteld teneinde te ontkomen aan de taliban, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Overigens stelt de Raad dat uit hetgeen hierboven werd vastgesteld blijkt dat verzoeker zijn verklaringen wijzigt wanneer hij met de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geconfronteerd wordt, en bijgevolg doelbewust informatie trachtte te verzwijgen. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel het Commissariaat-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan leefde, meer nog of hij daadwerkelijk uit Afghanistan afkomstig is, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele vluchtelingenrechtelijke vrees die hij mogelijk koestert.

2.5. Daargelaten de vraag of gelet op het bovenstaande geloof kan worden gehecht aan de Afghaanse nationaliteit en verzoekers verblijf de laatste jaren in Afghanistan en voor zover verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat het Pakistaans paspoort aan hem ter beschikking is gesteld, maar geen afbreuk doet aan zijn Afghaanse nationaliteit, stelt de Raad vast dat op basis van verzoekers verklaringen geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag. Zo slaagt verzoeker er vooreerst niet in aannemelijk te maken dat zijn vader werkzaam was als chauffeur voor de Amerikanen en met hen meeging als zij een inval deden, hetgeen de oorzaak van de door hem beweerde problemen vormt. Het is immers niet aannemelijk dat het Amerikaanse leger voor dergelijke operaties beroep zouden doen op een meer dan zestig jaar oude man zonder gevechtservaring (stuk 7, gehoorverslag CGVS 25/1/2013, p. 5 en 6). Verzoeker stelt hierop dat zijn vader wel degelijk een training zou hebben genoten, maar slaagt er niet in hier enigszins meer informatie over te geven (stuk 7, gehoorverslag CGVS 25/1/2013, p. 6). Daarnaast kan verzoeker niet situeren waar het legerkamp, waar zijn vader gestationeerd was, gelegen is, waar zijn vader met de troepen heen reed en blijkt hij niet in staat enige andere anekdote of informatie te vertellen omtrent het werk van zijn vader (stuk 7, gehoorverslag CGVS 25/1/2013, p. 5 en 6). Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af door op de Dienst Vreemdelingenzaken te verklaren dat hij soms meeging naar het werk van zijn vader, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt nooit zijn district te hebben verlaten en nooit naar het werk van zijn vader te zijn geweest (stuk 17, vragenlijst CGVS, p. 3; stuk 7, gehoorverslag CGVS 25/1/2013, p. 6 en 8). Waar verzoeker deze tegenstrijdigheden tracht te weerleggen door het verkeerd vertalen en noteren van zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en stelt dat hij zei dat hij met zijn vader naar het districtshuis ging (stuk 7, gehoorverslag CGVS 25/1/2013, p. 8), stelt de Raad dat de bovenstaande vaststellingen dermate zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Bovendien kreeg verzoeker aan het begin van zijn gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de kans opmerkingen te formuleren bij zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, maar had hij niets op te merken (stuk 7, gehoorverslag CGVS 25/1/2013, p. 1). Tevens is het in een Afghaanse context geenszins aannemelijk dat de vader van verzoeker, die nota bene voor de Amerikanen werkzaam zou zijn geweest, dreig telefoons en dreigbrieven ontving van de taliban, maar deze slechts als een grap afdeed, niet serieus nam en weggooid (stuk 7, gehoorverslag CGVS 25/1/2013, p. 5, 9 en 10).

Overigens blijkt uit het door verzoeker neergelegde document dat het been van zijn vader werd geamputeerd op 28 februari 2011. Uit de informatie van de UK Border Agency blijkt echter dat de vingerafdrukken van verzoeker reeds op 15 februari 2011 werden genomen en dat zijn eerste visumaanvraag geweigerd werd op 1 maart 2011. Dit strookt geenszins met de verklaringen van verzoeker dat zijn vader op dezelfde dag als zijn amputatie stierf (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/4/2013, p. 2), dat hij vervolgens zeven of acht dagen later voor het eerst problemen kreeg en tien of elf dagen na de dood van zijn vader naar het huis van zijn oom verhuisde, waar hij drie maanden verbleef terwijl zijn oom zijn vertrek regelde (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/4/2013, p. 2). Hiermee geconfronteerd kan verzoeker deze vaststellingen geenszins verklaren (stuk 4, gehoorverslag CGVS 26/4/2013, p. 4). Bovendien legt verzoeker hieromtrent tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker immers dat zijn problemen met de taliban vijftien dagen na het overlijden van zijn vader begonnen en dat hij twintig dagen na de dood van zijn vader naar het huis van zijn oom verhuisde (stuk 7, gehoorverslag CGVS 25/1/2013, p. 6 en 7). Ten slotte is het geenszins aannemelijk dat verzoeker noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeld heeft dat zijn vader in eerste instantie een beenamputatie diende te ondergaan en pas hierna stierf. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat bepaalde onwetendheden en tegenstrijdigheden aangaande het werk van zijn vader en de tijdsspanne van sommige gebeurtenissen niet van die aard zijn dat de verklaringen van verzoeker hierdoor ongeloofwaardig zijn, stelt de Raad dat bovenstaande vaststellingen de kern van verzoekers asielaanvraag raken, waardoor van hem kan worden verwacht dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd.

2.6. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. De Raad stelt vast dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de mens (hierna: EHRM) zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, *Husseini/ Zweden*, § 96 en 97). Zo stelt het EHRM, in het kader van zijn bevoegdheid om artikel 3 EVRM te toetsen, aan een hervestigingsalternatief slechts als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97; EHRM, *H. en B. vs. het V.K.*, 9 april 2013, § 91). In de zaak *Husseini tegen Zweden* oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de hoofdstad Kabul onder de effectieve controle van de regering staat. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven,

Verzoeker is een volwassen man, spreekt Pashtou en heeft werkervaring als kleermaker (stuk 7, gehoorverslag CGVS 25/1/2013, p. 2). Indien verzoeker daadwerkelijk de Afghaanse nationaliteit bezit en de laatste jaren in het district Khogyani in de provincie Nangarhar heeft verbleven, zijn er derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet in Kabul tenslotte, stelt de Raad vast dat uit de actuele en objectieve informatie van

de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), blijkt dat de veiligheidssituatie in Kabul stad er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit gaat. In 2012 gaat het aantal aan AOG (Armed Opposition Group) toegeschreven aanvallen er met 29% op achteruit in vergelijking met 2011. Het totaal incidenten ligt redelijk hoog, maar het betreft grotendeels operaties van de ANSF (Afghan National Security Forces). AOG-operaties halen niet meer dan 10% van het totaal. Het lijkt erop dat de ANSF steeds meer grip krijgt op de veiligheidssituatie in de stad. Toch blijft het veiligheidsparadigma in de stad op het eerste zicht gedomineerd door een aantal complexe *high profile* aanslagen, zoals de zware complexe aanval van 15 april 2012 en een aanval op een hotel bij het Qargha meer in juni. Na een lange periode van rust pleegden de taliban op 15 april 2012 een krachtige, gecoördineerde complexe aanval op verschillende *high profile* doelwitten in Kabul stad, zoals het Afghaans parlement, verschillende ambassades, het NAVO-hoofdkwartier en Kabul Star Hotel. Op het moment van de aanslag zat het geweldsniveau in Kabul op het laagste punt in zes jaar tijd. In 2012 ziet Kabul van januari tot november zes dergelijke complexe aanslagen, tegenover veertien in 2011. Daarenboven waren bijna alle slachtoffers van de zware aanval de aanvallers zelf en ANSF personeel die tussenbeide kwamen. Dat wijst erop dat burgers bij de complexe aanval geen doelwit waren. Aanslagen met een duidelijk burgerdoelwit zijn eerder uitzonderlijk in Kabul, zowel in de stad als in de provincie. Toch zijn het niet de gewelddadige incidenten die het veiligheidsparadigma in de stad Kabul domineren, maar eerder de efficiënte acties van de ANSF en dan vooral de NDS (National Directorate of Security). Dit wordt gereflecteerd in het hoge aantal ANSF-acties, waartoe arrestaties en wapenvondsten worden gerekend. Hoewel dit ook wijst op een groot potentieel op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de toegenomen capaciteit van de ANSF om dergelijk geweld te voorkomen. De NDS, die eerder onder vuur lagen omdat ze de grote aanslag van 15 april 2012 niet konden voorkomen, waren daarna zeer actief. De hele zomer lang was er geen enkel gewelddadig incident in de stad en kwamen er enkel berichten van de NDS die de ene na de andere complexe-aanval cel oprodde. De zomer van 2012 was de rustigste sinds de AOG begonnen zijn met de tactiek van complexe aanslagen in 2008. Ook het aantal raketten afgevuurd op de stad is aanzienlijk afgenomen de laatste jaren. Daarnaast is er in Kabul een probleem met criminaliteit. Gewapende overvallen en ontvoeringen voor losgeld komen betrekkelijk vaak voor. Het aantal dergelijke ontvoeringen is echter eveneens sterk gedaald. Dit is grotendeels te danken aan het efficiënter optreden van de ANSF die enkele grote criminele bendes hebben opgerold. Buiten Kabul stad vinden regelmatig aanvallen plaats op ANSF of papaver uitroeiingsteams in Surobi, zonder burgerslachtoffers tot gevolg. Incidenten op de hoofdweg in Surobi zijn bijna allen zonder uitzondering nachtelijke aanvallen op ANSF doelwitten. Er zijn dan ook geen burgerslachtoffers gemeld van het geweld op de weg in de verslagperiode. Sporadisch ontploffen IED's (Improvised Explosive Device) op de andere toegangswegen naar Kabul, meestal gericht tegen 'harde doelwitten' en buiten de dag-uren. Verzoeker brengt geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse. Verzoekers verwijzing naar de bedreiging van de taliban is gelet op de hierboven vastgestelde ongelooftwaardigheid van zijn asielaanvraag niet relevant.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verwerende partij neergelegde nota van 7 oktober 2013 die een update van de situatie in Kabul bevat, bevestigt dat het geweld er anno 2013 nog steeds voor het overgrote deel gericht is op high profile doelwitten en niet op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Ter terechtzitting werd verzoeker de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoeker formuleerde geen opmerkingen en brengt dan ook geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern vestigingalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF